

Arrest

nr. 256 580 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 17 juli 2019 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 31 juli 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 3

december 2019 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker dient op 24 december 2019 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde minister verklaart deze aanvraag op 22 juni 2020 onontvankelijk. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 6 maart 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 15 juni 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 8 juli 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 19 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker gezamenlijk ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.07.2020 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn neef [A.A.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis. §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.01.2018 te Amsterdam*
- nota en doorverwijsbrief huisartsen [D.B.V.R.] dd. 11.10.2017 op naam van betrokkene met vermelding van het adres [...] Amsterdam; schrijven huisarts [D.B.V.J.] (huisartspraktijk [...]) dd. 03.12.2018 op naam van betrokkene met vermelding van het adres [...] Amsterdam*
- 'attestation administrative' n°218/SAI dd. 19.11.2018*
- 'attestation de non profession' n°2863 dd. 19.11.2018*
- 'attestation du revenu' n°62262 dd. 22.11.2018 en n°1851 dd. 25.10.2019*

- 'attestation administrative' n°395/\$AG/3 dd. 01.03.2019
- 'certificat de célibat' n°148/2019 dd. 17.04.2019 op naam van betrokkene
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode maart - oktober 2019
- kopie bankkaart ING op naam van betrokkene
- foto's dd. 05.10.2015 en 15.11.2015
- attest OCMW Antwerpen dd. 11.05.2020 op naam van betrokkene
- attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (werkjaar 2018-2019) op naam van betrokkene
- attest 'bewijs van taalniveau Nederlands' dd. 06.11.2019 op naam van betrokkene

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 30.01.2019, 31.07.2019 en/of 06.03.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 17.07.2019, 03.12.2019 en/of 15.06.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen overige documenten voorgelegd.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1.2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° met zijn neef [A.A.], van Nederlandse nationaliteit. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.01.2019, 31.07.2019 en op 06.03.2020, werden geweigerd op 17.07.2019, op 03.12.2019 en op 15.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend, de beslissing van 17.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 08.07.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het Unierecht”.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechts-onderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zo heeft verzoeker vooreerst bewezen dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, door aan te tonen dat hij financieel werd gesteund én dat hij daarenboven met hem heeft samengewoond in Nederland voor de komst naar België en dus deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon!

Verzoeker legde in deze zin tal van getuigenverklaringen voor, die enerzijds staven dat verzoeker inderdaad financieel werd onderhouden door de referentiepersoon én dat hij ook heeft ingewoond bij de referentiepersoon in Nederland (stuk 4).

Deze getuigenverklaringen worden zelfs niet opgesomd/besproken in de bestreden beslissing - verwerende partij bespreekt deze documenten dus zelfs niet, noch wordt er m.b.t. deze documenten verwezen naar een vorige bijlage 20. Dit betreft een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze getuigenverklaringen werden nochtans wel degelijk voorgelegd, wat ook blijkt uit de bijlage 20 dd. 03.12.2019, doch er wordt daar gesteld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Het betreffen inderdaad verklaringen van familie en vrienden, daar de financiële steun destijds cash gebeurde. Andere bewijsstukken kunnen dus niet worden voorgebracht. Doch door het grote aantal gelijkstemmende getuigenverklaringen komen deze wel degelijk geloofwaardig over!

De geloofwaardigheid van het ten laste zijn wordt bovendien versterkt door het feit dat verzoeker de dag van vandaag, dus na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Dit werd aangetoond aan de hand van maar liefst 24 bewijzen van geldstortingen (stuk 5).

Deze geldstortingen worden niet aanvaard door verwerende partij, daar ze geen betrekking hebben op het verleden. Doch deze tonen wél aan dat verzoeker thans nog steeds ten laste is; wanneer hij dus zou moeten terugkeren naar Marokko zou de situatie van 'het ten laste zijn' nog steeds van toepassing zijn! Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze getuigenverklaringen (ten laste in het verleden) en geldstortingen (ten laste in het heden). Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde getuigenverklaringen en geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Hierdoor wordt ook aangetoond sinds wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten (zomer 2017), waardoor hier wel degelijk duidelijkheid werd over geschept, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt.

Zo legde verzoeker een eigen geschreven verklaring voor, waarin hij meer duidelijkheid verschaft (stuk 15). Hierin legt hij tevens uit waarom hij een ander adres opgaf ten overstaan van de Nederlandse huisarts als ten overstaan van de Marokkaanse autoriteiten in Nederland (hij verbleef er immers illegaal en was bang dat dit ontdekt zou worden).

Daarnaast werden dus documenten van de dokter voorgelegd, met vermelding van zijn adres te Nederland (stuk 16).

Hij legde tevens zijn paspoort voor, afgeleverd te Nederland in 2018 (stuk 17).

Uit al deze stukken blijkt enerzijds dat verzoeker wél degelijk duidelijkheid heeft verschaft m.b.t. het tijdstip van het verhuizen uit Marokko (i.e. juli 2017 - de documenten staven dit) en anderzijds dat hij sinds deze datum deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland (thans in België).

Tot slot legde verzoeker ook enkele foto's voor om het gezins- en familieleven met elkaar aan te tonen (stuk 19).

8.

Daarnaast heeft verzoeker ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was.

Zo legde hij om te beginnen het bewijs voor dat hij alleenstaand/ongehuwd is, en dat hij er dus in Marokko helemaal alleen voor stond (stuk 6).

Hij legde daarnaast het bewijs voor dat hij in Marokko geen enkel beroep had (en dit van 2008 tot 2019 - stuk 7), en dus ook geen enkele vorm van inkomsten genoot in de jaren 2015 tot 2018 (stuk 8).

Verwerende partij stelt dat deze attesten van 'geen beroep' niet kunnen aanvaard worden, omdat het niet duidelijk is wanneer verzoeker Marokko verliet. Uit het dossier blijkt inderdaad dat hij in de jaren 2017-2018 reeds in Nederland verbleef, doch de voorgelegde attesten verklaren dat hij reeds sinds 2008 (!) geen beroep uitoefende in Marokko.

De argumentatie van verwerende partij duidt dus duidelijk op een gebrekkig onderzoek in haar hoofde! Er wordt daarnaast ook gesteld dat de attesten van 'geen inkomsten' niet kunnen worden aanvaard, omdat het verklaringen op eer betreffen. Dit klopt geenszins en kan op geen enkele manier worden

afgeleid uit de voorgelegde attesten. Het klopt dat Marokkaanse autoriteiten in sommige dossiers attesten afleveren na een verklaringen op eer van de aanvragen, doch dan staat dit steeds letterlijk vermeld op het attest in kwestie! Dit is in casu niet het geval, en de attesten vermelden zeer duidelijk dat deze mogen gebruikt worden in rechte, waardoor zij wel degelijk bewijswaarde hebben!

Ook dit toont een gebrekkig onderzoek en schaarse motivering aan in hoofde van verwerende partij.

Verzoeker toonde daarnaast aan dat hij in Marokko geen enkel onroerend goed bezit (stuk 9). Het klopt dat dit attest werd opgemaakt op een datum dat verzoeker Marokko reeds verlaten had, doch dit attest verklaart nergens dat de inhoud enkel betrekking zou hebben op de datum van opmaak van het attest! Bovendien kan men tevens onroerende goederen bezitten, zonder dat men aanwezig is in een land, doch verzoeker bezit dus duidelijk geen enkel onroerend goed in Marokko.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij noch een beroep, noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 10). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Marokko en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 11).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die

onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de getuigenverklaringen/geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoeker effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- Loonbrief referentiepersoon (stuk 12);
- Attest OCMW 'geen financiële steun' (stuk 13).

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoeker al jaren ten laste zonder enig probleem.

Dit aspect wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van

advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 23.01.2018 gevestigd in België (stuk 14). Verzoeker staat hier officieel ingeschreven sinds 30.01.2019; dit betreft evenwel de datum van de opstart van de eerste aanvraag tot gezinshereniging; hij verbleef daarvoor dus reeds in België, meer bepaald sinds 01.02.2018 (stuk 18).

De referentiepersoon woonde hiervoor, samen met verzoeker trouwens (zie supra) in Nederland en verhuisde slechts enkele dagen voor de officiële inschrijving van verzoeker in België naar hier!

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België - dit terwijl zij reeds sinds de zomer van 2017 samenwonen."

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt geduïd dat verzoeker voor de vierde keer de gezinshereniging vroeg met zijn neef met de Nederlandse nationaliteit op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, maar vastgesteld dat het gevraagde verblijfsrecht andermaal niet kan worden toegestaan. Verweerder wijst erop dat de documenten die verzoeker voorlegde in het kader van zijn vierde aanvraag alle reeds zijn voorgelegd in het kader van de drie voorgaande aanvragen en dus ook reeds zijn besproken en weerlegd in de eerder genomen weigeringsbeslissingen. Hij benadrukt dat in het kader van de huidige aanvraag geen bijkomende documenten zijn voorgelegd, zodat opnieuw niet kan worden vastgesteld dat verzoeker van in het land van herkomst ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover hij aangeeft dat er niet wordt gemotiveerd inzake neergelegde getuigenverklaringen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker deze documenten ook nog heeft voorgelegd bij zijn vierde aanvraag, zodat niet blijkt dat hiervan melding diende te worden gemaakt. Bovendien betwist verzoeker geenszins de vaststelling dat hij bij zijn vierde aanvraag geen bijkomende

documenten meer heeft voorgelegd in vergelijking met zijn vorige aanvragen, zodat alle documenten reeds zijn besproken en weerlegd in de eerdere weigeringsbeslissingen. In deze eerdere beslissingen heeft verzoeker reeds de motieven kunnen lezen inzake de getuigenverklaringen en de overige voorgelegde documenten. Er kan niet worden ingezien waarom in de bestreden weigeringsbeslissing hieromtrent opnieuw diende te worden gemotiveerd. Waar verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag geen enkel bijkomend stuk meer voorlegde, kon hij van verweerder geen nieuwe beoordeling en motivering omtrent de verschillende reeds beoordeelde stukken verwachten. In elk geval kent verzoeker de redenen waarom de door hem aangebrachte stukken niet zijn aanvaard, zodat geen voldoende belang blijkt wat zijn kritiek inzake de formele motiveringsplicht betreft.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, doelt hij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Hij beriep zich zodoende op zijn hoedanigheid van *“ander familielid”* zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* of *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van

het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wijst verweerder erop dat verzoeker reeds drie voorgaande aanvragen tot gezinshereniging met zijn neef met de Nederlandse nationaliteit heeft ingediend, die telkens werden geweigerd omdat verzoeker niet het bewijs kon leveren dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verweerder stelt vast dat de documenten die verzoeker voorlegde in het kader van zijn vierde aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse neef alle reeds zijn voorgelegd in het kader van de drie voorgaande aanvragen en deze dus reeds zijn besproken en weerlegd in de eerdere weigeringsbeslissingen. Hij benadrukt dat in het kader van de huidige aanvraag geen bijkomende documenten zijn voorgelegd, zodat andermaal niet kan worden vastgesteld dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

In het kader van de thans voorliggende aanvraag heeft dus geen nieuw inhoudelijk onderzoek in het licht van de verblijfsvoorwaarden plaatsgevonden, omdat er bij deze aanvraag nu eenmaal geen bijkomende stukken meer werden aangebracht die een nieuw inhoudelijk onderzoek vereisten.

Het is niet betwist dat het thans gaat om een vierde aanvraag tot gezinshereniging met de Nederlandse neef. De vorige aanvragen werden telkens afgewezen, zonder dat verzoeker hiertegen in beroep ging bij de Raad.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om een nieuwe verblijfsprocedure op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op te starten waarbij hij bijkomende documenten kan voorleggen om het bestuur ervan te overtuigen zijn eerdere beoordeling te wijzigen en hem alsnog toe te laten tot het beoogde verblijf. Het bestuur zal vervolgens een hernieuwde beoordeling moeten doorvoeren in het licht van het geheel van de voorliggende gegevens. In de thans voorliggende situatie is het evenwel niet betwist dat de door verzoeker bij zijn vierde aanvraag voorgelegde stukken alle reeds voorlagen bij de eerdere aanvragen, en dus ook reeds waren besproken en weerlegd, en verzoeker geen enkel bijkomend stuk voorlegde om het bestuur te overtuigen tot een andere beoordeling te komen en hem alsnog toe te laten tot het beoogde verblijf. In deze situatie kan verweerder volstaan met de vaststellingen dat de documenten reeds zijn besproken en weerlegd in de eerdere beslissingen en geen bijkomende documenten zijn voorgelegd, om de aanvraag tot gezinshereniging opnieuw af te wijzen. Er liggen immers geen bijkomende stukken voor die een nieuw inhoudelijk onderzoek vereisen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij deze beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Verzoeker brengt thans een uitgebreid betoog naar voor waarbij hij aangeeft de beoordeling van de voorgelegde documenten in de eerdere, niet-aangevochten weigeringsbeslissingen te betwisten. Er blijkt evenwel niet dat hij deze kritiek nog dienstig kan aanbrengen in het kader van het thans voorliggende beroep. Verzoeker kan door middel van een beroep tegen de thans bestreden weigeringsbeslissing – in het kader waarvan, bij gebrek aan bijkomend voorgelegde stukken, geen nieuw inhoudelijk onderzoek in het licht van het geheel van de voorliggende elementen heeft plaatsgevonden – zich niet langer richten tegen de motieven die in eerdere beslissingen waren opgenomen. Indien verzoeker het niet eens was met de beoordeling in de eerdere weigeringsbeslissing(en) omtrent de door hem voorgelegde documenten, terwijl hij geen nieuwe stukken had om in het kader van een nieuwe aanvraag voor te leggen aan bestuur, had hij beroep moeten aantekenen tegen de eerdere weigeringsbeslissing(en). Nu verzoeker niet in beroep ging tegen de eerdere weigeringsbeslissing(en), zijn deze definitief in het rechtsverkeer en staat hun wettigheid vast.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar hij in de hoofding van zijn middel verwijst naar een schending van “het Unierecht”, wijst de Raad erop dat verzoeker niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kan verwijzen. In zoverre verzoeker de schending wenst aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en

met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij zich nog rechtstreeks kan beroepen op de schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, of van enig ander niet nader geduïd artikel van deze richtlijn. Nu verweerder heeft vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zou worden miskend. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat waar verzoeker stelt dat de referentiepersoon sinds 23 januari 2018 is gevestigd in België en hij sinds 1 februari 2018 in België zou verblijven, en hiervoor verwijst naar een stuk 18 bij zijn verzoekschrift, dit een stuk van de stad Antwerpen van 13 november 2018 betreft. Hieruit blijkt dat verzoeker zich pas op deze datum aanmeldde als 'nieuwkomer', waarbij hij aangaf dat zijn komst naar België was ingegeven door gezinshereniging met de referentiepersoon. Hierin wordt weliswaar ook vermeld dat verzoeker sinds 1 februari 2018 in België zou verblijven, maar er blijkt niet dat deze vermelding steunt op meer dan een loutere verklaring van verzoeker zelf. De Raad acht dit dan ook geen voldoende bewijs van zijn aanwezigheid in België sinds 1 februari 2018, zodat zijn betoog als zou hij samen met de referentiepersoon naar België zijn gekomen hiermee geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

2.2.4. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit enkele arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.5. In de uiteenzetting van het middel brengt verzoeker nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play. Nergens duidt hij evenwel concreet waarom volgens hem de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen met miskenning van deze beginselen. Er is dan ook geen sprake van een ontvankelijk middel in zoverre een schending van deze beginselen wordt aangevoerd.

2.2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

[...]

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde nochtans aan dat hij sinds 2017 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; dat zij sindsdien dus samenwonen: dat hij wordt gesteund door de referentiepersoon: en dat zij samen naar België verhuisden (zie supra).

Dit wordt op geen enkele manier besproken door verwerende partij.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn neef, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familielevens (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). ”

3.2.1. In zoverre verzoeker andermaal de schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel duidelijk de juridische en feitelijke gronden worden weergegeven op basis waarvan dit wordt gegeven. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel

voorhouden. Zo kan op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder geeft aan de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn neef te betwisten. Hij motiveert dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef. Hij benadrukt dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, ook geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enig medisch probleem. Verder wordt ook verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek, omdat er sprake is van een risico op onderduiken. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoeker vier keer vlak na elkaar de gezinshereniging heeft gevraagd op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en er sprake is van misbruik van deze procedure tot gezinshereniging.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij de motivering niet afdoende vindt, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid zodat hij met kennis van zaken kan beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker duidt ook niet dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Nu de door verzoeker in het kader van zijn aanvragen tot gezinshereniging met zijn Nederlandse neef voorgelegde stukken reeds alle zijn besproken en weerlegd in de eerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan ook niet worden ingezien waarom hieromtrent nog specifiek diende te worden gemotiveerd in het bestreden bevel. Verzoeker kent de motieven waarom hem de gezinshereniging in België met zijn neef niet werd toegestaan, met name omdat niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, en weet reeds hoe het bestuur tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen, en evenmin dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hij beroept zich evenwel op *‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’* om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt sinds 2017 deel uit te maken van het gezin van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit en door hem te worden gesteund. Hij stelt dat zij samen naar België zijn verhuisd. Er heeft volgens hem geen afdoende belangenafweging plaatsgevonden.

Op lezing van het bestreden bevel blijkt dat het ingeroepen gezins- of familieleven wel degelijk in rekening is gebracht. Zo kan hierin worden gelezen als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”*

Verweerder geeft met zijn motivering aan dat hij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanneemt, waar hij geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn neef aanvaardt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt*

aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn neef met de Nederlandse nationaliteit aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft maar liefst vier aanvragen tot gezinshereniging met zijn Nederlandse neef kunnen indienen. De verblijfsaanvragen van verzoeker op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werden telkens geweigerd omdat niet blijkt dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van zijn neef. Alle door verzoeker ingediende stukken zijn hierbij beoordeeld en weerlegd. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat er tussen hem en zijn neef met de Nederlandse nationaliteit sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat van hem in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging is vereist.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België, los van de band met zijn neef, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt het gestelde in het bestreden bevel verder niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zijn leven opnieuw opneemt in zijn land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van zijn neef. Verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont geen dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aan die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn neef met de Nederlandse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt verder niet dat hij en zijn neef via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van deze laatste aan Marokko, de familieband niet kunnen onderhouden. Er blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 7 van het Handvest, dat voorziet dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”*, bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Aan dit artikel dient dus

dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Het kan volstaan om te verwijzen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden vastgesteld. Verzoeker gaat trouwens ook nergens specifiek in op artikel 7 van het Handvest.

3.2.5. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestreden bevel is gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van het bestreden bevel deze bepalingen heeft miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.2.7. Het middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS